

Sygn. akt I C 83/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 listopada 2016 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi Widzewa w Łodzi I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodnicząca: SSR Emilia Racięcka

Protokolant: staż. Daniel Marszałek

po rozpoznaniu w dniu 9 listopada 2016 roku w Łodzi

sprawy z powództwa Z. K.

przeciwko Towarzystwu (...) z siedzibą w W.

o zapłatę:

1. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 9.000 złotych (dziewięć tysięcy) wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 26 lipca 2016 do dnia zapłaty;
2. umarza powództwo w pozostałym zakresie;
3. przyznaje na rzecz adwokata M. P. kwotę 2.952 złotych (dwa tysiące dziewięćset pięćdziesiąt dwa) obejmującą należny podatek VAT tytułem kosztów udzielonej powodowi pomocy prawnej z urzędu i nakazuje kwotę tę wypłacić ze Skarbu Państwa - Sądu Rejonowego dla Łodzi Widzewa w Łodzi;
4. obciąża pozwanego obowiązkiem zwrotu na rzecz Skarbu Państwa - Sądu Rejonowego dla Łodzi Widzewa w Łodzi kwoty 4.317,61 złotych (cztery tysiące trzysta siedemnaście) tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych.

Sygn. akt I C 83/13

UZASADNIENIE

W pozwie z dnia 1 lutego 2013 roku uzupełnionym w piśmie procesowym z dnia 6 marca 2013 roku skierowanym przeciwko (...) Spółce Akcyjnej z siedzibą w W. Z. K. wniósł o zasądzenie od pozwanego na swoją rzecz kwoty 7000 złotych tytułem odszkodowania z ustawowymi odsetkami w wysokości 30% od dnia 7 lutego 2012 roku do dnia zapłaty, kwoty 5000 złotych tytułem zadośćuczynienia oraz kwoty 5000 złotych tytułem świadczenia na rzecz Domu Dziecka w Ł.. Nadto wniósł o zwolnienie od kosztów sądowych w całości i ustanowienie adwokata z urzędu. W uzasadnieniu pism wskazał, że w dniu 7 grudnia 2011 roku doszło do kolizji drogowej z udziałem samochodu marki M. kierowanego przez K. K. (1) i samochodu marki G. kierowanego przez A. D. na skutek czego samochód marki M. wjechał w ogrodzenie posesji domu powoda. A. D. został ukarany mandatem karnym, a Policja wskazała go jako głównego sprawcę zdarzenia, od którego należy domagać się odszkodowania. Pozwany wezwany do wypłaty odszkodowania nie uczynił zadość roszczeniu powoda.

/pozew k. 2-4, pismo procesowe z dnia 6 czerwca 2013 roku k. 20-21/

Postanowieniem z dnia 11 kwietnia 2013 roku Sąd zwolnił powoda od kosztów sądowych w całości oraz ustanowił dla niego pełnomocnika z urzędu.

/postanowienie k. 30/

Pismem z dnia 22 kwietnia 2013 roku Okręgowa Rada Adwokacka w Ł. poinformowała, że do reprezentowania powoda w niniejszej sprawie delegowano adwokata K. P..

/pismo z dnia 22 kwietnia 2013 roku k. 32/

W piśmie z dnia 7 czerwca 2013 roku pełnomocnik powoda poparł powództwo.

/pismo procesowe z dnia 7 czerwca k. 39-40/

W odpowiedzi na pozew z dnia 7 czerwca 2013 roku (...) Spółka Akcyjna w W. reprezentowany przez pełnomocnika w osobie radcy prawnego wniósł o zwrot pozwu, o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie na rzecz pozwanego kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. W uzasadnieniu podniesiono, iż powód nie wskazał wysokości zgłoszonych żądań i nie podał wartości przedmiotu sporu. Pozwany zakwestionował powództwo co do zasady podnosząc, że nie ponosi odpowiedzialności za przedmiotową szkodę, gdyż sprawcą zdarzenia był kierujący samochodem marki M. ubezpieczony w Towarzystwie (...) w W..

/odpowiedź na pozew k. 41-42/

Na rozprawie w dniu 3 lipca 2013 roku pełnomocnik powoda sprecyzował powództwo w ten sposób, iż rozszerzył je do kwoty 9000 złotych zobowiązując się do złożenia pisma w tym zakresie. Pełnomocnik pozwanego zajął stanowisko jak dotychczas. Wnosił o zwrot pozwu.

Postanowieniem ogłoszonym na rozprawie w tym dniu Sąd oddalił wniosek pozwanego o zwrot pozwu.

/protokół rozprawy z dnia 3 lipca 2013 roku k. 61-62/

W piśmie procesowym z dnia 15 lipca 2013 roku pełnomocnik pozwanego podtrzymał dotychczasowe stanowisko w sprawie wskazując, że brak jest podstawy materialnej do zasądzenia na rzecz powoda zadośćuczynienia za krzywdę oraz świadczenia na rzecz Domu Dziecka w Ł. oraz odsetek w wysokości 30%. Wniósł o wydanie wyroku wstępnego rozstrzygającego w przedmiocie zasady odpowiedzialności pozwanego.

/pismo z dnia 15 lipca 2016 roku k. 68/

W piśmie procesowym z dnia 23 listopada 2013 roku pełnomocnik powoda sprecyzował powództwo w ten sposób, iż wniósł o zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kwoty 9000 złotych z odsetkami od dnia 9 marca 2012 roku tytułem odszkodowania za szkodę powstałą w dniu 7 grudnia 2011 roku oraz cofnął powództwo w pozostałym zakresie to jest w zakresie wniosku o zasądzenie kwoty 5000 złotych tytułem zadośćuczynienia za doznana krzywdę oraz w zakresie żądania zasądzenia kwoty 5000 złotych tytułem świadczenia na rzecz (...) Dziecka.

Pozwany otrzymał powyższe pismo w dniu 21 listopada 2013 roku.

/pismo procesowe z dnia 23 listopada 2013 roku k. 84-85, protokół rozprawy z dnia 11 maja 2015 roku k. 357-358/

Na rozprawie w dniu 28 stycznia 2015 roku pełnomocnik powoda popierał powództwo w sprecyzowanym zakresie i wniósł o zasądzenie kosztów pomocy prawnej udzielonej powodowi z urzędu oświadczając, że koszty te nie zostały uiszczone w całości ani w części.

/protokół rozprawy z dnia 28 stycznia 2015 roku k. 288-289/

W piśmie procesowym z dnia 3 marca 2016 roku pełnomocnik powoda wniósł o dopozwanie Towarzystwa (...) Biuro (...) w Ł. wyrażając zgodę aby dopozwany wstąpił na miejsce dotychczasowego pozwanego. W uzasadnieniu wskazał, iż

dopozwanie podyktowane jest ustaleniem w sprawie I C 683/12 , iż do szkody nie doszło z winy kierującego pojazdem marki V. (...) a jedynie z winy kierującego pojazdem marki M..

/pismo procesowe z dnia 3 marca 2016 roku k. 392-393/

W piśmie procesowym z dnia 6 czerwca 2016 roku pozwany (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. oświadczył, iż wyraża zgodę na wstąpienie Towarzystwa (...) Biuro (...) w Ł. w miejsce (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W.. Jednocześnie wniósł o zasądzenie na swoją rzecz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego w wysokości 50 % stawki podstawowej.

/pismo procesowe z dnia 6 czerwca 2016 roku k. 408/

W piśmie z dnia 10 czerwca 2016 roku pełnomocnik powoda wniósł o nieuwzględnienie wniosku pozwanego co do zwrotu kosztów procesu i nieobciążanie powoda żadnymi kosztami.

/pismo procesowe z dnia 10 czerwca 2016 roku k. 412/

Postanowieniem z dnia 8 lipca 2016 roku Sąd wezwał do udziału w sprawie w charakterze pozwanego Towarzystwo (...) z siedzibą w W., zwolnił dotychczasowego pozwanego Powszechny Zakład Ubezpieczeń Społecznych Spółkę Akcyjną z (...) w W. od dalszego udziału w sprawie, i oddalił wniosek pełnomocnika pozwanego (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. o zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego. Postanowienie to zostało doręczone pozwanemu Towarzystwu (...) z siedzibą w W. w dniu 25 lipca 2016 roku.

/postanowienie z dnia 8 lipca 2016 roku k. 415-416/

W dniu 27 lipca 2016 roku Towarzystwo (...) w W. Biuro (...) w Ł. reprezentowane przez pełnomocnika w osobie radcy prawnego wniosło o oddalenie powództwa oraz o zasądzenie kosztów procesu według norm przepisanych. Pozwany podniósł zarzut przedawnienia roszczenia. W uzasadnieniu pełnomocnik pozwanego zaprzeczył zaistnieniu zdarzenia z dnia 7 grudnia 2011 roku z winy kierującego pojazdem objętym ubezpieczeniem u pozwanego oraz wystąpieniu szkody w mieniu powoda z uwagi na fakt, iż w okresie ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadacza pojazdu marki M. nie otrzymał żadnego zgłoszenia szkody. Z powyższego wynika też że nie doszło w stosunku do niego do przerwania roszczeń odszkodowawczych poprzez zgłoszenie szkody w myśl art. 819 k.c. W jego ocenie zarzut przedawnienia zasługuje na uwzględnienie gdyż powód był reprezentowany przez fachowego pełnomocnika, który po analizie akt sprawy mógł dokonać dopozwania Towarzystwa (...) wcześniej.

/pismo procesowe z dnia 27 lipca 2016 roku k. 418-419/

Na rozprawie w dniu 9 listopada 2016 roku pełnomocnik powoda popierał powództwo i wniósł o nieuwzględnienie zarzutu przedawnienia powołując się na klauzulę zasad współżycia społecznego. Nadto wniósł o zasądzenie kosztów zwrotu pomocy udzielonej z urzędu oświadczając, że koszty te nie zostały pokryte ani w całości ani w części.

Pełnomocnik pozwanego wniósł jak w odpowiedzi na pozew. Popierał zarzut przedawnienia podnosząc, iż zasady współżycia społecznego nie mogą mieć w tej sprawie zastosowania. Zakwestionował datę początkową biegu odsetek wskazując, iż ewentualne odsetki powinny być zasądzone od 31 dnia po doręczeniu postanowienia w przedmiocie dopozwania.

/protokół rozprawy z dnia 9 listopada 2016 roku k. 433-434/

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 7 grudnia 2011 roku we wczesnych godzinach porannych K. K. (1) kierując samochodem marki M. (...) o numerze rejestracyjnym (...), jadąc ulicą (...) w Ł. uderzył w ogrodzenie posesji położonej w Ł. przy ulicy (...) stanowiącej własność powoda. Słyszac hałas K. K. (2) wyszedł z biura sąsiadującego z nieruchomością powoda i podjął rozmowę z K. K. (1) na temat okoliczności wypadku. Na miejscu zdarzenia nie było innego samochodu poza

samochodem marki M.. K. K. (1) powiedział mu, że uszkodziły mu się hamulce w aucie i dlatego uderzył w płot, nie kwestionował swojej odpowiedzialności za spowodowanie tego zdarzenia nie mówił, że był jakiś inny samochód, który zjechał mu drogę. Z uwagi na fakt, iż powoda nie było w chwili wypadku w domu, świadek K. K. (2) poprosił kierowcę M. o pozostawienie swoich danych, numeru dowodu osobistego oraz danych dotyczących ubezpieczyciela, ażeby powód mógł zgłosić szkodę. K. K. (1) przyszedł do biura K. K. (2), który spisał wszystkie dane, a następnie przekazał je policji, która przyjechała na miejsce zdarzenia tego dnia o około godziny 12-14. W dniu zdarzenia rankiem padał śnieg, a w nocy padał deszcz. Było wtedy bardzo ślisko. Na śniegu na jezdni było widać ślady samochodu marki M.. Na śniegu na jezdni nie było śladów kół innego samochodu.

/zeznania świadka K. K. (2) k. 93-95/

Ogrodzenie do chwili obecnej nie zostało naprawione. Powód zabezpieczył je wstawiając stary słup stary ogrodzeniowy. Płot jest osłonięty, by nadal spełniał funkcje płotu.

Zdarzało się wcześniej, że samochody wjeżdżały w to ogrodzenie.

/zeznania powoda k.288v-289, k. w związku z informacyjnymi wyjaśnieniami k. 95-96, zeznania powoda protokół rozprawy z dnia 9 listopada 2016 roku – zapis na płycie CD min. 00:14:12 k. 435, zeznania świadka K. K. (2) k. 93-95/

Przed zdarzeniem z dnia 7 grudnia 2011 roku ogrodzenie nie było zniszczone. Ślady popękania na słupie wynikają z tego, że wszystkie słupy są połączone z ogrodzeniem i w związku z tym jak samochód M. uderzył w ogrodzenie, to siła uderzenia wyciągnęła stal z innych słupów i powstały pęknięcia.

/zeznania powoda k.288v-289, k. w związku z informacyjnymi wyjaśnieniami k. 95-96, zdjęcia k. 86/

Przed zdarzeniem z dnia 7 grudnia 2011 roku to jest w dniu 27 listopada 2011 roku powód wykonał zdjęcia obrazujące widok z jego posesji na ulicę (...) by udokumentować stan drogi ulicy (...), która miała być jak co roku przez Miasto Ł. utwardzana i wyrównywana i móc dochodzić ewentualnych roszczeń od Miasta.

/zeznania powoda k.288v-289 w związku z informacyjnymi wyjaśnieniami k. 95-96/

Na policji poinformowano powoda, że sprawcą zdarzenia z dnia 7 grudnia 2011 roku jest kierujący samochodem marki V. (...) o numerze rejestracyjnym (...).

/zeznania powoda protokół rozprawy z dnia 9 listopada 2016 roku – zapis na płycie CD min. 00:14:12 k. 435/

Pismem z dnia 7 lutego 2012 roku Komenda Miejska Policji w Ł. poinformowała powoda, iż wniosek o ukaranie przeciwko A. D. zostanie przesłany do VII Wydziału Karnego Sądu Rejonowego dla Łodzi – Widzewa w Łodzi.

/pismo K. w Ł. z dnia 7 lutego 2012 roku k. 5/

W dniu 15 lutego 2012 roku na wniosek powoda K. w Ł. wydała zaświadczenie o zdarzeniu drogowym nr (...) z którego wynika, że prowadzi czynności wyjaśniające zmierzające do skierowania do Sądu wniosku o ukaranie przeciwko A. D. w związku z popełnionym wykroczeniem z art. 86 § 1 k.w.

/zaświadczenie K. w Ł. z dnia 15 lutego 2012 roku k. 6/

Pismem z dnia 12 lipca 2012 roku (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. poinformował powoda, iż nie znajduje podstaw do wypłaty odszkodowania podnosząc w uzasadnieniu, iż kierujący pojazdem marki V. (...) o numerze rejestracyjnym (...) nie ponosi winy za spowodowanie wypadku. Wskazał, że z ustaleń poczynionych w toku likwidacji winę za spowodowanie kolizji ponosi jedynie kierujący samochodem marki M. o numerze rejestracyjnym (...). Powód nie zgodził się z powyższym stanowiskiem podtrzymując żądanie wypłaty odszkodowania

/pismo (...) S.A. z dnia 12 lipca 2012 roku k. 10, pismo powoda z dnia 29 sierpnia 2012 roku k. 16/

Pismami z dnia 5 lipca 2011 roku oraz z dnia 7 lipca 2012 roku powód zwrócił się do Rzecznika Praw Konsumentów w Ł. z prośbą o pomoc w sprawie uzyskania odszkodowania od (...) Spółce Akcyjnej z siedzibą w W..

(...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. po zapoznaniu się z treścią pism skierowanych do Rzecznika Praw Konsumenta w Ł. podtrzymał wcześniejsze wyjaśnienia zawarte w piśmie z dnia 12 lipca 2012 roku co do osoby winnej spowodowania kolizji informując jednocześnie powoda, iż żądanie powoda traktuje jako wniosek o przekazanie dokumentacji szkodowej do ubezpieczyciela sprawcy szkody.

/pismo powoda z dnia 5 lipca 2011 roku k. 12,12v, pismo powoda z dnia 7 lipca 2012 roku k.11,11v, pismo (...) SA z dnia 17 sierpnia 2012 roku k. 13, pismo Rzecznika Praw Konsumentów z dnia 3 sierpnia 2012 roku k. 14, pismo Rzecznika Praw Konsumenta z dnia 30 sierpnia 2012 roku k. 15/

Pismem z dnia 4 września 2012 roku Towarzystwo (...) w Ł. poinformowało (...) Spółkę Akcyjną w W. o zwrocie akta szkody dotyczące zniszczonego ogrodzenia wskazując, iż do szkody doszło z wyłącznej winy kierującego samochodem marki V. (...).

/pismo Towarzystwa (...) w Ł. z dnia 4 września 2009 roku k. 17/

Wyrokiem nakazowym z dnia 1 czerwca 2012 roku wydanym przez Sąd Rejonowy dla Łodzi – Widzewa w VII Wydziale Karnym w sprawie VII W 649/12 obwiniony A. D. został uznany winnym dokonania zarzucanego mu czynu wypełniającego dyspozycje art. 86 § 1 k.w. tj. tego iż w dniu 7 grudnia 2011 r. około godz. 7:30 na skrzyżowaniu ulic (...)/Beskidzka kierując samochodem marki V. o nr rej. El 237GU nie zachował szczególnej ostrożności, nie dostosował prędkości do warunków w jakich ruch się odbywał, utracił panowanie nad kierowanym pojazdem i wjechał na skrzyżowanie czym spowodował, że kierujący samochodem marki M. o nr rej (...) w celu uniknięcia zderzenia odbił w lewą stronę a następnie uderzył w ogrodzenie posesji nr (...) ulicy (...), czynem swym spowodował zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym. Orzeczenie jest prawomocne od dnia 20 czerwca 2012 roku.

/wyrok nakazowy z dnia 1 czerwca 2012 roku k. 115/

Wyrokiem z dnia 26 kwietnia 2013 roku wydanym przez Sąd Rejonowy dla Łodzi – Widzewa w VII Wydziale Karnym w sprawie VII W 485/12 K. K. (1) obwiniony o to, iż w dniu 7 grudnia 2011 roku około godziny 7:30 w Ł. na wysokości posesji nr (...) przy ulicy (...) kierując samochodem marki M. o nr rej. (...) nie zachował należytej ostrożności, nie dostosował prędkości do warunków w jakich ruch się odbywał, utracił panowanie nad kierowanym pojazdem i przodem pojazdu uderzył w ogrodzenie posesji nr (...) przy Beskidzkiej tj. o wykroczenie z art. 97 k.w. został uniewinniony od popełnienia zarzucanego mu czynu. Orzeczenie to jest prawomocne od dnia 1 czerwca 2013 roku.

/wyrok z dnia 26 kwietnia 2013 roku k. 184/

Naprawienie uszkodzonego ogrodzenia posesji numer (...) przy ulicy (...) w Ł. systemem gospodarczym to jest we własnym zakresie można dokonać za kwotę w granicach 3.300 złotych zaś w przypadku naprawienia jej w systemie zlecenia naprawy firmie świadczącej tego typu usługi koszt naprawienia ogrodzenia może kształtować się na poziomie 6600 złotych – 9500 złotych netto. Zgodnie z zaleceniami standardowymi można przyjmować wartości średnie arytmetyczne co stanowi, że średni koszt naprawy przedmiotowego ogrodzenia przez profesjonalną firmę wynosi 8,050 złotych netto.

/pisemna opinia biegłego sądowego w zakresie wyceny ruchomości P. G. k. 227-230 wraz z pisemnymi opiniami uzupełniającymi k.261-262, k. 294-297, k. 347/

Sąd ustalił powyższy stan faktyczny na podstawie powołanych dokumentów znajdujących się w aktach sprawy, w tym zdjęć załączonych do akt sprawy, opinii biegłego w zakresie wyceny ruchomości, jak również w oparciu dowód z przesłuchania powoda i częściowo na podstawie zeznań świadka K. K. (2). Dokumenty złożone do akt nie były kwestionowane przez żadną ze stron, a w ocenie Sądu nie było podstaw, by poddawać w wątpliwość okoliczności

faktyczne wynikające z ich treści. Z uwagi na powyższe Sąd uznał, że dowody z tych dokumentów tworzą spójny, nie budzący wątpliwości w świetle wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego, a przez to w pełni zasługujący na wiarę materiał dowodowy.

W zakresie ustaleń faktycznych odnośnie kosztów naprawy uszkodzonego ogrodzenia posesji powoda przy ulicy (...) w Ł. Sąd oparł się na pisemnych opiniach biegłego w zakresie wyceny ruchomości P. G.. Wnioski biegłego zostały należycie uzasadnione ponadto opinia biegłego nie była ostatecznie kwestionowana przez żadną ze stron. Uwzględniając powyższe Sąd uznał opinię biegłego P. G. za pełnowartościowe źródło informacji specjalnych.

Sąd pominął zeznania świadka P. K. w tej części, w której świadek zeznał, iż ogrodzenie przed zdarzeniem z dnia 7 grudnia 2016 roku był uszkodzony bowiem z załączonych przez powoda do akt niniejszej sprawy zdjęć jednoznacznie wynika, że nie nosił on śladów uszkodzeń.

Sąd zważył co następuje:

Powództwo jako zasadne podlegało uwzględnieniu w całości.

W myśl art. 822 § 1 kc przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej zakład ubezpieczeń zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, względem których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo osoba, na której rzecz zostaje zawarta umowa ubezpieczenia.

Zakład ubezpieczeń odpowiada w granicach odpowiedzialności sprawcy szkody, za normalne następstwa działania bądź zaniechania, z którego szkoda wynikła. Wysokość odszkodowania winna odpowiadać rzeczywistym, uzasadnionym kosztom usunięcia skutków wypadku i ograniczona jest kwotą określoną w umowie ubezpieczenia (art. 824 § 1 kc).

W myśl art. 435 § 1 k.c. prowadzący na własny rachunek przedsiębiorstwo lub zakład wprawiany w ruch za pomocą sił przyrody (pary, gazu, elektryczności, paliw płynnych itp.) ponosi odpowiedzialność za szkodę na osobie lub mieniu, wyrządzoną komukolwiek przez ruch przedsiębiorstwa lub zakładu, chyba że szkoda nastąpiła wskutek siły wyższej albo wyłącznie z winy poszkodowanego lub osoby trzeciej, za którą nie ponosi odpowiedzialności.

Na podstawie art. 436 § 1 k.c. odpowiedzialność przewidzianą w artykule poprzedzającym ponosi również samoistny posiadacz mechanicznego środka komunikacji poruszanego za pomocą sił przyrody. Jednakże gdy posiadacz samoistny oddał środek komunikacji w posiadanie zależne, odpowiedzialność ponosi posiadacz zależny.

Odpowiedzialność samoistnego posiadacza i posiadacza zależnego jest zatem w tym wypadku oparta na zasadzie ryzyka.

W rozpoznawanej sprawie powód wnosił ostatecznie o zasądzenie na swoją rzecz od pozwanego Towarzystwa (...) w W. Biuro (...) w Ł. kwoty 9000 tysięcy złotych z odsetkami tytułem kosztów naprawienia ogrodzenia posesji powoda przy ulicy (...) w Ł. uszkodzonego na skutek wjechania w nie przez kierującego pojazdem marki M. o numerze rejestracyjnym (...) K. K. (1).

Pozwane Towarzystwo (...) w W. Biuro (...) w Ł. zaprzeczyło zaistnieniu zdarzenia z dnia 7 grudnia 2011 roku z winy kierującego pojazdem objętym ubezpieczeniem u pozwanego oraz wystąpieniem szkody w mieniu powoda z uwagi na fakt, iż w okresie ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadacza pojazdu marki M. nie otrzymał żadnego zgłoszenia szkody.

Pozwany nie udowodnił podniesionego zarzutu natomiast z ustaleń poczynionych przez Sąd wynika, iż powód doznał szkody w mieniu w postaci uszkodzenia ogrodzenia własnej posesji przy ulicy (...) w Ł., a do powstania szkody doszło na skutek wjechania w to ogrodzenie przez kierującego pojazdem marki M. K. K. (1).

Zgodnie z powołanymi wyżej przepisami kodeksu cywilnego odpowiedzialność posiadacza samoistnego a w tym wypadku posiadacza zależnego pojazdu K. K. (1) oparta jest na zasadzie ryzyka.

Nieprawdnie jest twierdzenie pełnomocnika powoda co do niemożności zweryfikowania roszczeń powoda wobec nie zgłoszenia mu szkody z tytułu umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadacza pojazdu marki M. wobec treści pisma pozwanego z dnia 4 września 2009 roku (k.17) z którego wynika, że otrzymał od (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. zgłoszenie szkody i prowadził przed dopozwaniem postępowanie w sprawie gloszenie szkody dotyczącej powoda.

W tym miejscu należy zauważyć, iż Sąd rozpoznający niniejszą sprawę nie był związany ani powołanym wyżej wyrokiem nakazowym z dnia 1 czerwca 2012 roku wydanym przez Sąd Rejonowy dla Łodzi – Widzewa w VII Wydziale Karnym w sprawie VII W649/12 ani wyrokiem z dnia 26 kwietnia 2013 roku wydanym przez Sąd Rejonowy dla Łodzi – Widzewa w VII Wydziale Karnym w sprawie VII W 485/12.

Zgodnie bowiem z treścią art. 11 k.p.c. ustalenia wydanego w postępowaniu karnym prawomocnego wyroku skazującego co do popełnienia przestępstwa wiążą sąd w postępowaniu cywilnym. Jednakże osoba, która nie była oskarżona, może powoływać się w postępowaniu cywilnym na wszelkie okoliczności wyłączające lub ograniczające jej odpowiedzialność cywilną.

W postępowaniu cywilnym moc wiążącą posiadają zatem prawomocne wyroki skazujące za popełnienie przestępstwa, wydane w postępowaniu karnym. Wszystkie te przesłanki powinny wystąpić łącznie. A contrario, wyroki stwierdzające popełnienie czynu niestanowiącego przestępstwa (np. wykroczenia, czynu ściganego dyscyplinarnie) nie wiążą sądu w postępowaniu cywilnym. Podobnie wyroki karne uniewinniające nie posiadają mocy wiążącej. Dzieje się tak dlatego, że brak przestępstwa w rozumieniu przepisów prawa karnego oraz zasad rządzących procesem karnym (np. domniemania niewinności) nie wyklucza odpowiedzialności danego podmiotu na gruncie prawa cywilnego. W związku z powyższym sąd cywilny może samodzielnie badać, czy oskarżony, który został uniewinniony przez sąd karny od zarzutu przestępstwa, dopuścił się czynu, który może powodować jego odpowiedzialność wynikającą z przepisów szeroko rozumianego prawa cywilnego.

W ocenie Sądu powód powinien był powziąć świadomość co do osoby odpowiedzialnej za jego szkodę po złożeniu zeznań przez świadka K. K. (2) w dniu 9 grudnia 2013 roku, z których wynika, że osobą odpowiedzialną za szkodę powoda jest kierujący samochodem marki M. o numerze rejestracyjnym (...) K. K. (1). Te same uwagi można odnieść do pełnomocnika powoda. Termin przedawnienia upływałby zatem z dniem 9 grudnia 2016 r. zaś dopozwanie nastąpiło przed tym terminem to jest w dniu 25 lipca 2016 roku.

Odnosząc się do podniesionego przez pozwanego zarzutu przedawnienia w ocenie Sądu nie zasługuje on na uwzględnienie.

W myśl art. 442¹ § 1 k.c.¹ roszczenie o naprawienie szkody wyrządzonej czynem niedozwolonym ulega przedawnieniu z upływem lat trzech od dnia, w którym poszkodowany dowiedział się o szkodzie i o osobie obowiązanej do jej naprawienia. Jednakże termin ten nie może być dłuższy niż dziesięć lat od dnia, w którym nastąpiło zdarzenie wywołujące szkodę.

Obydwie przesłanki spełnione powinny być kumulatywnie. Jeśli poszkodowany ustali kto jest odpowiedzialny za szkodę później niż dowiedział się o szkodzie, bieg okresu przedawnienia rozpoczyna się dopiero od chwili powzięcia informacji o osobie obowiązanej do naprawienia szkody – tak trafnie SN w wyr. z 10.4.2002 r. (IV CKN 949/00, Biul. SN 2002, Nr 11, poz. 11). Poszkodowany nie może dowiedzieć się kto jest obowiązany do naprawienia szkody zanim dowiedział się o szkodzie.

W niniejszej sprawie powód od samego początku po zaistnieniu zdarzenia z dnia 7 grudnia 2011 roku był przeświadczony o tym, iż osobą odpowiedzialną za naprawienie szkody jest A. D. – kierujący samochodem marki V. (...). Przeświadczenie powyższe wywołały w nim informacje uzyskiwane od policjantów oraz z K. Miejskiej Policji w

Ł. (oświadczenie z dnia 7 lutego k. 5 i zaświadczenie o zdarzeniu drogowym nr (...) z dnia 15 lutego 2012 r. k. 6), z których wynikało, iż osobą odpowiedzialną za zaistniałą u powoda szkodę jest A. D.. Powód mógł z pewnością umocnić się w tym przeświadczeniu po zapadnięciu wyroku Sądu Rejonowego dla Łodzi – Widzewa w Łodzi z dnia 1 czerwca 2012 roku w/s A. D., w których został on uznany winnym wykroczenia polegającego na tym, iż w dniu 7 grudnia 2011 roku kierujący samochodem marki M. K. K. (1) uderzył w ogrodzenie domu powoda oraz po zapadnięciu wyroku Sądu Rejonowego dla Łodzi – Widzewa w Łodzi z dnia 26 kwietnia 2013 roku w/s K. K. (1), w którym został on uniewinniony od popełnienia wykroczenia polegającego na tym, iż w dniu 7 grudnia 2011 roku na skutek niezastosowania należytej ostrożności uderzył w ogrodzenie domu powoda. Oba powyższe wyroki zostały załączone do akt niniejszej sprawy.

Nie bez znaczenia pozostaje również fakt, iż samo postępowanie pozwanego w pierwszej kolejności (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. jak i pozwanego Towarzystwa (...) w W. Biuro (...) w Ł., utrzymywało powoda w przekonaniu o tym iż osobą odpowiedzialną za szkodę będzie A. D.. Jak wynika bowiem z pisma z dnia 4 września 2009 roku (k. 17) obydwaj ubezpieczyciele przerzucali się odpowiedzialnością za szkodę powoda. Pozwane Towarzystwo (...) w W. Biuro (...) w Ł. zwracając akta sprawy likwidacyjnej pozwanemu (...) Spółce Akcyjnej z siedzibą w W. odmówiło przyjęcia odpowiedzialności za szkodę ustalając, że do szkody doszło z wyłącznej winy kierującego pojazdem V. (...) a zatem – A. D.. Treść powyższej informacji została przesłana na adres zamieszkania powoda.

Ustalając wysokość szkody poniesionej przez powoda Sąd oparł się na opinii biegłego sądowego w zakresie wyceny ruchomości P. G. zgodnie, z którą średni koszt naprawy uszkodzonego ogrodzenia posesji numer (...) przy ulicy (...) w Ł. przez profesjonalną firmę wynosi 8,050 złotych netto.

Z uwagi na fakt, iż powód musiałby zapłacić kwotę brutto, która przy uwzględnieniu 23 % VAT wynosiła by 9901,50 zł Sąd zasądził od Towarzystwa (...) w W. Biuro (...) w Ł. na rzecz Z. K. żadaną kwotę 9 000 złotych tytułem odszkodowania.

Zgodnie bowiem z treścią art. 321 k.p.c. Sąd nie może zasądzać ponad żądanie.

O odsetkach Sąd orzekł na podstawie art. 481 § 1 k.c. i zasądził je od dnia następującego po dniu doręczenia pozwanemu Towarzystwu (...) w W. Biuro (...) w Ł. odpisu postanowienia z dnia 8 lipca 2016 roku, na podstawie którego pozwane Towarzystwo (...) w W. Biuro (...) w Ł. zostało wezwane do udziału w sprawie w charakterze pozwanego i nie uwzględnił żądania zasądzenia odsetek od dnia 9 marca 2012 roku.

W piśmie procesowym z dnia 23 listopada 2013 roku pełnomocnik powoda cofnął powództwo w zakresie żądania zasądzenia kwoty 5000 złotych tytułem zadośćuczynienia za doznana krzywdę oraz w zakresie żądania zasądzenia kwoty 5000 złotych tytułem świadczenia na rzecz (...) Dziecka.

Wobec tego, że nie zachodzą przeszkody przewidziane dyspozycją art. 203 § 4 k.p.c., na podstawie art. 355 § 1 k.p.c., Sąd umorzył postępowanie w tym zakresie. (pkt 2 sentencji wyroku)

Powód korzystał z pomocy prawnej udzielonej z urzędu przez adwokat M. P.. Pomoc ta, zgodnie z oświadczeniem pełnomocnika powoda, nie została opłacona w całości ani w części.

Wobec powyższego na podstawie § 6 pkt 5 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz.U.2013.461 z dnia 2013.04.16 ze zm.) Sąd przyznał na rzecz adwokat M. P. kwotę 2952 złotych obejmującą należny podatek VAT (2400 złotych + 23 % VAT) tytułem kosztów pomocy prawnej udzielonej powodowi z urzędu. Na podstawie art. 29 ust. 1 ustawy prawo o adwokaturze (t.j. Dz. U. z 2009 r. Nr 146 poz. 1188 z późn. zm.) nakazano wypłacić powyższą należność ze Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego dla Łodzi Widzewa w Łodzi. (punkt 3 sentencji wyroku)

Sąd w punkcie 4 sentencji wyroku na podstawie art. 113 ust.1 i 2 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych w zw. z art. 98 k.p.c., obciążył pozwanego Towarzystwa (...) w W. Biuro (...) w Ł. obowiązkiem zwrotu na rzecz Skarbu

Państwa – Sądu Rejonowego dla Łodzi – Widzewa w Łodzi kwotę 4317,61 złotych tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych. Na powyższą kwotę składa się kwota 950 złotych tytułem opłaty sądowej od pozwu, kwota 415,61 tytułem wynagrodzenia biegłego, oraz kwota 2952 złotych tytułem wynagrodzenia pełnomocnika.